

DADZIS

1980

19

SATĪRAS
UN HUMORA
ŽURNĀLS.
IZNĀK
KOPŠ
1957. GADA
DIVAS REIZES
MĒNEŠ

© LKP CK izdevniecība,
«Dadzis», 1980.

Nr

— Ja vajadzēs — vēl

«DADŽA» KONSULTĀCIJA

JAUTĀJUMS. Cik bieži jātira zobi?

H. RODIS,
Rīgā

ATBILDE. Ārsti iesaka vismaz divreiz dienā, bet tirdzniecības darbinieki — divas reizes gadā, jo zobu pasta veikalos parādās reti.

JAUTĀJUMS. Kam domāts Kuldīgas autostacijas telefona automāts, ja tas klusē jau mēnešiem ilgi?

V. CERS,
Kuldīgā

ATBILDE. Psihoterapijai. Iemetiet divas kapeikas, paceliet klausuli, uzgrieziet vajadzīgo numuru un izsakiet visu, ko Jūs domājat par Kuldīgas sakarniekiem. Pēc tam pakariet klausuli un ejiet mājās. Sirds būs kļuvusi vieglāka.

JAUTĀJUMS. Vai Tu nebaidītos, «Dadzī!», kāpt pa šīm kāpnēm? Tās atrodas K. Marksa ielas 54. namā?

N. GORELOVA,
Rīgā

ATBILDE. Lai pateiktu 21. DZER priekšniekam, ko es domāju par neizdarīgiem darbiniekiem, esmu gataus riskēt.

DR. SINEPE

DĀRGAIS «DADZI»!

Vai Tu gribi nostiprināt veselību? Jā? Tad atbrauc uz Baldoni un noperies Baldones pirti. Nu jau ilgāku laiku te jāmazgājas remdena un dažreiz aukstā ūdenī, jo pirts katli ir cauri. Mēs, baldonieši, drīz būsīm tiktāl norūdijušies, ka ziema varēsīm peldēties āliņģi. Sirsnīgi ceram, ka arī Tu mums piebiedrosies.

Z. SMEILE,
Baldonē

CIEN. «DADZI»!

Kā Tu doma, kas izskatas glītāk — nokrāsotas vai uprūšējušas pilsetas kanāla tiltu margas? Man personīgi patik dekoratīvais rūsas elements. Tūlīt redzams, ka tilti ir celti sen un tiek saglabāti pēc iespējas pirmatnējā veidā. Taču daudzi rīdzinieki domā, ka margas regulāri esot jākrāso. Tā būšot glītāk, un laika zobs tam nelikšot kļāt.

Interesanti būtu zināt, kāds šajā lietā ir Kirova un Maskavas rajonu Izpildkomiteju viedoklis.

Ar cieņu **J. METRA,**
Rīgā

LABDIEN, «DADZI»!

Vai Tev nav zināmas kādas zāles pret aizmāršību? Tās ļoti noderētu 30. frizētavas darbiniecei. Šī frizētava atrodas Rīgā, J. Rudzutaka ielā 40, un tās darbalaikam, spriežot pēc uzrakstiem, jābūt līdz 22. Taču friziere to ir piemirsusi un pēc 21 vairs nevienu negrib apkalpot, Pirmoreiz ar mani tā gadījās jūlija beigās.

Pēc šī gadījuma arī es pēkšņi kļuvu aizmāršīgs un iegriezos frizētavā otrreiz — gan maķenit agrāk, ap 20. Taču friziere, aizmirsusi palūkoties pulksteni, nolēma, ka darbalaiks jau beidzies, un mani vairs neapkalpoja. Kad pajautāju frizieres uzvārdu, izrādījās — arī to viņa ir aizmirsusi. Un tā pašlaik nedz šī friziere, nedz es neatceramies, kad isti beidzas 30. frizētavas darbalaiks.

Varbūt kāda organizācija, piemēram, ražošanas apvienība «Laimdota» varētu mums palīdzēt to atcerēties?

Ar cieņu **A. TIMERMANIS,**
Rīgā

PA «DADŽA» NEPUBLICĒTO UN PUBLICĒTO MATERIĀLU PĒDĀM

Saldus rajona kolhoza «Straume» konservu ceha un veikala «Dziras» darbinieki kolektīvā vēstulē sūdzējās par Nīgrandes ATC telefonu neapmierinošu darbu.

«Esam griezušies pēc palīdzības neskaitāmas reizes vietējā sakaru nodaļā, atkārtoti Saldus rajona sakaru mezglā, bet viss velti,» viņi rakstīja. «Reiz gan atsūtīja divus sakaru nodaļas strādniekus. Kā atbrauca, tā arī aizbrauca, vienīgi vadus pie loga nogrieza un, kā paši paskaidroja, «savienoja pa tiešo». Vairāk palīdzības nav.»

Aizsūtījām šīs vēstules norakstu Latvijas PSR Sakaru ministrijai. Elektrosakaru un radio pārvaldes priekšnieks b. Ā. Jākobsons atbildes vēstulē rakstā: «Jūsu žurnālam «Dadzis» adresētās sūdzības pārbaudi par kolhoza «Straume» konservu ceha un veikala «Dziras» neapmierinošu telefonu darbu izdarīja Saldus sakaru mezglā darbinieki. Vēstulē minētie fakti apstiprinājās.

Traucējumi telefonu darbnīcā radušies sakarā ar to, ka līnijas frāsē ieauguši koku zari.

Ar kolhozu «Straume» panākta vienošanās par sakaru līnijas aizsardzības zonas attīrīšanu no koku zariem. Minētie darbi tiks pabeigti līdz š. g. 5. septembrim.

Zaņas līniju iecirkņa priekšniekam b. L. Švažam aizrādīts par neapmierinošu sakaru līniju tehnisko stāvokli un tiks sadalīti darbi, kas jāizpilda līdz 1. oktobra beigām.

Nezinām, vai šoreiz pārbaudi izdarīja tie paši Saldus sakaru mezglā darbinieki, kas «vadus pie loga nogrieza un savienoja pa tiešo», taču rezultāti, kā redzams no atbildes, ir citi.

«PASACIŅA PAR KARUSELI»

kas bija nodrukāta 11. numurā, «Dadzī» tā iepatikās, ka viņš Ventpils pilsētas izpildkomitejā pārinterēsējās par tās turpinājumu. Izpildkomitejas priekšsēdētāja vietnieks b. E. Bodža labprāt atbildēja, ka pašlaik tiekot izstrādāts pilsētas Centrālā parka projekts, kuru realizēt paredz 11. piec gadē. Tad arī tikšot iekārtotas jaunas atrakcijas, jo karuselis un citas pasaciņā pieminētās labās lietas esot neglābjami nolietojušās.

«UZMANĪBU, UZMANĪBU!»

— «Dadzis» 14. numurā brīdināja, ka uz ražošanas apvienības «Latvbihtim» pretkožu līdzekļa paciņām ir nesadalāsama lietošanas pamācība.

Ražošanas apvienības ģenerāldirektors vietnieks b. I. Lakševics mums rakstā, ka turpmāk lietošanas pamācības tekstu paredzēts iespiest tumšākos toņos, kas atvie-

BRAUCAM UZ JŪRMALU

Mēs, visa ģimene, braucam elektrovilciena bērnu vagonā uz Jūrmalu. Diena saulaina, noskaņojums visiem labs.

— Bbbbeeiiddzooottt irrr vvviieennaa ssaaauulllaaiinnna ddddieena, — mana sieva saka.

— Jjjjāā, — es atbildu.

Meita visvairāk priecājas par kokiem, kas skrien aiz vilciena loga.

— Ppprrriieeddees! — viņa iesaucas.

— Jjjjāā, — es atbildu.

Dēlens ierauga govi.

— Ggggoosss, — viņš cenšas pareizi izrunāt vārdu.

— Jjjjāā, — es atbildu.

— Re, kur laižas starplanētu kuģis! — viens sauc.

Mēs neticam paši savām ausīm — kompresori zem grīdas ir pārstājuši vibrēt!

A. RIJKURIS

JOKUS PIE MALAS

Citi domā, ka viņiem viss vēl priekšā, citi — ka viss jau pagājis, un nevienš nerūpējas par to, lai pulkstenis neka vētu...

Lai man būtu viss! Man nevajag vairāk kā citiem.

Pieaugot mulķības kvantitātei, diemžēl nemainās mulķu kvalitāte.

G. MOSKVIN

CIRKULĀCIJA

Skaties, kurp vien gribi, visur runā, visur raksta: zinātne, zinātne... Bet kāds man no tās zinātnes labums, es jums vaicāju! Mans bērns, vienīgā atvasīte, nu jau mānēs pirmajā klasītē mācās, bet es pat nezinu, kas ir viņa klases audzinātāja!

Sausmas, ja tā padomā. Izauklē mazuli, iegrūd svešās rokās un tad gaidi, kas no tā visa iznāks. Gluži kā mantu loterijā — vienam krīt mašīna, otram pat rublis netiek.

Skolas direktors saka:

— Guliet mierīgi, jūsu bērns ir labās rokās!

Vai es varu gulēt mierīgi, ja bērniņš mācās «a» klasē, bet skolā vēl ir «b» klase un «c» klase. Kā es varu zināt, vai «a» klases audzinātāja ir tā istā? Man saka — cilvēka spējas varot noteikt pēc galvaskausa formas. Ja pakausis kā bumbieris — gudrs, ja apaļš — ne visai...

Eju uz skolu, skatos uz audzinātāju — bumbieris gan. Bet pati tāda stīka podziņa, augums metrs piecdesmit, toties papēži vismaz divdesmit centimetrus augsti. Ko te līdz pakausis, ja viņai neatliks laika manu bērnu audzināt, visa dzīve paies, cenšoties saglabāt līdzsvaru uz šitādiem papēžiem...

Eju pie direktora. Tā un tā, pārceļiet manu bērnu uz «b» klasi. Vajag! Dzīvības un nāves jautājums! Ja ne, būs nepatīkšanas, vienalga pārceļsi.

Direktors, protams, negaida nepatīkšanas, parausta plecus un pārceļ «B» klases audzinātāja kā bilde. Slaida, smuka. Bet jūtu, kaut kas tomēr nav īsti riktīgi. Neredzu, kas viņai lekšā, un viss! Bāz kaut zem rentģena — ribas redzēsi, visvisādus kaulus saskatīsi, bet, kas cilvēkam aiz ādas, — galīgi tumšs. Pakausi pētīt arī nav vērts — tas jau noiets etaps. Man saka — cilvēka spējas varot pateikt pēc horoskopa. Ikviens cilvēks dzimstot savā zvaigznājā. Uzzini datumu, kad cilvēks dzimis, izlasi horoskopu — viss kā uz delnas. Noskaidroju — «b» klases audzinātāja

tāja dzimusi oktobrī. Skorpions. It kā būtu gudra, it kā būtu spējīga, bet... Bet mans vecais arī oktobrī dzimis. Arī it kā skorpions, bet kur tad šim tā gudrība ir?

Eju atkal pie direktora:

— Esiet tik mīļš, pārceļiet manu bumbuli uz «c» klasi!

Bet šis brīnās. Kam man tas esot vajadzīgs?

— Pardon, — saku. — Tas nav vajadzīgs man, tas nepieciešams manam bērnam! Lai viņš aizsojotu nākotnē ar paceltu galvu nevis četrpēdus.

Direktors parausta plecus, nopūšas, taču pārceļ manu pūkaini uz «c» klasi. Tagad gan es varot būt pavisam, pavisam mierīga. Bet kur lai es to mieru rauju? «C» klases audzinātāja tāda kā miegaina, tāda kā pārgurusi. Par laimi, man draudzenes izskaidroja — tagad esot nākušas modē roku līnijas.

Labī, eju uz skolu, sasveicinot ar audzinātāju, skatos uz roku līnijām. Gudrības līnija pavisam īsiņa... Dzīvības līnija vispār apraujas kaut kur... Vai es varu tādām cilvēkam ļaut savu bērnu audzināt?

Eju vēlreiz pie direktora, bet šis pavisam jocīgs. Ko es vēl gribot, viņiem taču «d» klases nemaz neesot. Un, vispār, mans bērns cirkulējot no klases uz klasi gluži kā šķidrums centrālā apkurē. Šiem, skolotājiem, no mana bērna cirkulēšanas jau galva sākot reibīt...

Bet vai es tā vainīgā, ka zinātne cilvēkam nepievēr nekādu uzmanību? Pašīrsti telefona abonentu sarakstu, kā tik visa tur nav! Zinātņu akadēmija, institūts koksnes pētīšanai, ūdenskrāpju pētīšanas institūts... Bet kur cilvēks paliek? Balķus pēta, infūzorijas pēta, bet kā uzzināt, kāda būs mana bērniņa klases audzinātāja — par to nevienš neliekas ne zināt.

Ar šitādu attieksmi pret cilvēku, pret bērna māti es vispār nezinu, kas no mana saldumiņa var izaugt...

ZANNA ĒŽĪTE

TIESĪBU KANDIDĀTS.

I. MELGAILIS

G. BERZINŠ

Migla

Izstādē, taisnību sakot, iegriezies netišām. Stāvu, skatos uz gleznām un ar nožēlu konstatēju, ka mākslā orientējos ne vairāk kā vista kibernetikā. Nesaprotu, ko mākslinieks grib ar savu darbu man pateikt. Varbūt viņš grib ko teikt nevis man, bet kādam citam; bet kur, jāprasa, ir tas «cits», kāpēc nestāv man līdzās un negibst aiz sajūsmas?

Te man klāt pienāk viens tips. Nostājas blakus.

— Nu kā? — prasa, jo laikam tāpat kā es izstādē iemaldījies nejausi.

— Nu tā, — izvairīgi atsaku, — skatos, kā mēdz teikt, estētiski uzlēdējos.

— Jūs taču nedomājat to nopietni, — tips pamācošā balsī man saka, — no tāda attāluma mākslu nav iespējams baudīt. Piedodiet, bet jūs stāvat gleznei vismaz septiņdesmit piecus centimetrus par tuvu

— Muļķības, — rezignēti pavīpsnāju, — ar metra mēru kabatā uz izstādēm iet tikai neļēgas. Toties es katrai gleznei atrodu optimālo punktu, no kura skatoties manā apzinā visskaidrāk fokusējas mākslinieka radošās domas reveransi. Atšķirībā no citiem, — žimīgi paveros uz tipu, — es redzu visu: gan mākslinieka pārdzīvojumus — vai šo gleznu kāds pirkis vai ne, gan šaubas — vai eļļa ir īstais materiāls, kas spētu atklāt viņa daudzšķautņaino talantu. Varbūt no šejienes es saskatu visniecīgāko mākslinieka dvēseles kustību tikpat skaidri kā jūs putekļus gleznas rāmja gropēs.

Nu, domāju, tagad viņš likties mierā un aizvāksies. Taču nē — stāv kā stāvējis. Pat pienāk hildei tuvāk ne-

— Interesanti, — viņš beidzot saka, — ārkārtīgi interesanti.

Neuzkrītoši paskatos uz gleznu vēlreiz, taču nekā interesanta joprojām nesaskatu. Kaut kas uzmālēts, bet, kas tieši, nevar saprast. Taču karājas pašā centrā. Kaut kādu pusšedevru tādā vietā nekārs — jābūt muļķim, lai to nesaprastu. Bet vai nu analītiskais domāšanas veids katram ir pa spēkam. Un es nolēmu savas priekšrocības izmantot.

— Vai redzat šīs horizontālās līnijas, kas it kā turpinās ārpus gleznas ietvariem? Tās simbolizē gaistošās, mūžam mainīgās vīzijas un materializējas, lūk, šo mazo burbuliņu veidā. Bet šis punktiņš gleznas kreisajā stūrī mani patiesi savīļo. Viens otrs triepiens, bet kādu vitālu spēku tas izstaro! Jūs, par piemēru, šī mākslas enerģijas lādina kodolu varbūt nesaskatāt, bet es redzu pat elektronus, kas ap to riņķo.

— Varenī! — tips paskatās uz mani tāds kā izbrīnījies, tāds kā apmulsis. — Ļoti patīkami, ka jūs manā darbā saskatījāt tik daudz! Taču, atklāti sakot, mana darba mērķis bija daudz pieticīgāks. Es gleznoju miglu, neko vairāk.

Ak, tad, lūk, kā — ar pašu mākslinieku man ir tas gods!

— Ieskatieties, draugs, vēlīgāk, — vēligi uzsitu māksliniekam uz pleca, — papūlieties saskatīt, kas slēpjas aiz jūsu personīgās miglas!

Un tā viņš palika stāvam, ar skatienu urbdamies savā miglas bildē. Taisni zēl cilvēka sametās, bet galu galā pats vainīgs — ko mālē tādās bildēs, no kurām nekā nevar saprast!

A. DZIRNIS

Transporta diēta

Sarēķināju, ka manai draudzenei vajadzētu būt atpakaļ no atvalinājuma.

Pa telefonu atsaucās skuķa balss.

— Sveika būšanā! — es teicu. — Palūdz mammu.

— Ej galīgi! — klausule kīķināja — Nepazini?

— Mude, tu?

— Piedod, nevis Mude, bet Mu-di-tel

— Mudīte biji kādreiz, kad tavs svars vēl nepārsniedza centneru. — Par šito tēmu man dikti patīk draudzeni pakert.

— Vai, vai, — šī sāka smagi pūst, — nu ar mani otra galējība. Nu ir divreiz jāienāk pa durvīm, lai mani vienreiz ieraudzītu.

— Mudel! — saausijos. — Ja tu man neiedosi jauno Holivudas diētu, tad zini... Tūlīt būšu kiāt.

Jā, patiešām — durvis man atvēra Mudīte. Slaida kā jaunības dienās. Tas likās neticami. Tāpat kā stāsts par novāļēšanas iemeslu. Bet tikai sākumā, vēlāk vairs ne.

— Zini, — Mudīte teica, — viss ģeniālais ir vienkāršs. Jā. Pirms kāda laika es ievēroju, ka Rīgas centra iedzīvotāji ir samērā slaidi Neskatoties uz to, ka centrā visvairāk kafējnicu.

— Un kūku.

— Un saldējuma. Bet vēl es ievēroju, ka daudz tievāki par citiem ir tie ļautiņi, kas centrā satiksmei lieto autobusus un trolejbusus. Domāju — tur jābūt kādam knifam, varbūt iznāk zinātniskais darbs! Un tā pašā pirmajā atvalinājuma dienā gāju uz pieturu Lēnina ielā pie planetārija.

— Tur kur pietur cetur-

tais, sestais, septītais un septiņpadsmitais trolejbuss?

— Taisni tā — veselam lēvenim būtu jāizlaiž un jāuzņem pasažieri pie vienas pieturas ar attiecīgu uzrakstu. Kas notiek? Pienāk septiņpadsmitais trolejbuss ar diviem vāgiem. Aiz viņa apstājas ceturtais arī ar diviem. Iztālēm redzams tuvojoies vēl viens. Sestais vai septītais? Bet tas ir viens pipis, pasažieru pulciņš ir jautrā nezinā — skriet savam braucamajam pretī vai gaidīt šepat uz vietas. Jo durvju virināšana notiek plašā frontē — starp Kirova ielu un Komunāru bulvāri. Dažreiz rokas vien novicini, kad trolejbuss — tu-tū...

— Bezkaunībā! Citās pilsētās gan nevienam nav jāskraidā — transports apstājas tikai pie savas pieturas.

— Bet kur citur tu esi redzējusi pieturu vairāk nekā diviem satiksmes līdzekļiem? Āre, nu! Toties Rīgas sistēma uztur pasažierus sportiskā formā, neļauj aptaukoties un palīdz nodzīt lieko svaru.

Tas mani pārliccināja. Jau sen taisijos nodarboties ar novāļēšanu. Nebija tikai piemērotas diētas. Nu brīvākos brīžos patrenēšos pieturās Stučkas, Marksa vai Kugu ielās, varbūt pie Krievu drāmas teātra vai Strēlnieku laukumā — iespēju netrūkst. Paturu vērā arī Mudītes stāstīto par humora sajūtas izkopšanu šajās bieži apdzīvotajās pasažiervietās — tas esot kolosāls skaits, kad trolejbuss apstāšanās punktu mēģinot izziļēt vecūki, omammas un arī pajauni pilsoņi ar bērniem padusē — kā viņi tipinot, kā vicinot rokas, kā pukojoties — ha, ha...

MĒRIJA MUŠA

Vērtīgs atradums

Es esmu godīgs cilvēks. Ja uz ielas atrodu maciņu ar naudu, nebāzu to kabatā, bet skaļā balsī saucu:

— Pilsoni! Kas pazaudēja? Lūdzu, pa vienam, rindas kārtībā un bez grūstīšanās!

Vārdu sakot, esmu godīgs no matu galiem līdz pat kāju pēdām. Jo būt godīgam ir šausmīgi patīkami. Varbūt arī par mani laikrakstā reiz uzrakstīs pāris rin-

un beidzot atmēta ar roku

— Ek, ko tur... Sika vienība... Ja nav, lai nav!

Tomēr es esmu prātīgs cilvēks. Katram gadījumam zvanu iespējamajiem saimniekiem — Ogres patērētājiem

— Sakņu kiosks? — man vaicā. — Mums tāda nav, mēs tādu savu mūžu neesam nedz projektējuši, nedz cēlušī.

Paraustu plecus un secinu

dīpas ar skaistu virsrakstu «Cildena rīcība».

Godīgi sakot, pagaidām raksta par citiem. Nesen vienā no centrālajiem izdevumiem izlasīju, ka Ogres apkaimē atrasta piecstāvu māja. Iet cilvēks pa mežu, lasa sēnes, elpo svaigu gaisu, pēkšņi redz — stāv māja kā briedis.

— Ir gan dažbrīd cilvēkiem laime! — nodomāju. — Ja jau Ogrē mētājas apkārt piecstāvu mājas, gluži iespējams, ka es arī kaut ko atrodu.

Aizbraucu uz Ogrī, eju pa Upes prospektu, skatos pa labi, skatos pa kreisi, paskatos tieši sev priekšā — mammit mīļot! Ir! Pretī vakarskolai stāv tāda jociņa, gluži kā liktena varā pamesta celtnē. Ne gluži piecstāvu māja, bet tomēr kaut kas paprāvam sakņu kioskam līdzīgs. No slēpumainā celtnē ir aizslēgta, un visas atslēgas krietni vien aprūsējušas.

— Varbūt tur iekšā kaut kas slēpjas? — vaicāju vietējiem.

— Tur, tai kioskā? — uzrunātie nesaprot. — Ko jūsi! Pirms pāris gadiem uzcēla, aizslēdza un stāv... Pavisam tukšs...

Nudien, izskatās, ka šito kiosku saimnieki būs nozaudējuši. Galu galā, pilsēta liela, bet kiosks salīdzinājumā ar pilsētu ir kā sika adatiņa. Uzdeva, pastāstījis, kur tieši

ka kiosks tik tiešām nevienam nepieder. Acīmredzot to cēlušī svešas civilizācijas pārstāvji. Uzcēlušī un aizliedzuši atpakaļ uz savu planētu. Lai cilvēkiem būtu ko galvu laužīt.

Eju tālāk, skatos — tai pašā Upes prospektā blakus kafejnīcai «Pie zelta liepas» vēl viena būve. Moderns kioskiņš. Celts pēc individuāla projekta. Arī aizslēgts un aizslēgots.

— Kam pieder? Ko te tirgos? — tīcinu garāmgājējus.

Garāmgājēji nezina.

— Stāsta, kādreiz te esot tirgojuši «Lāčplēša» alu. Viena brīdī bija uzraksts «Sūvenīri». Bet nu nekā...

Skaidrs, šitais kiosks arī nozaudēts. Galu galā — kārtīgam kioskam kārtīgs saimnieks allaž pienaglo kārtīgu izkārti, lai ikviens zinātu, kam tas pieder un kad darbojas. Abām celtnēm tādu izkārti nav. Bet, ja nav, tātad atrasta manta. Kā pods ar naudu. Trīs ceturtdaļas valstij, viena ceturtdaļa — godīgam atradējam...

Kas man atliek? Sarunāšu celamkrānu, pasūtīšu pāris kravas taksometrus, iekraušu abus kioskus un aizvedīšu, kurp jāved. Ja parēkina, cik kioskos ieguldīts līdzekļu. — oho! Viena vienīga ceturtdaļa — un varēšu būvēt ģimenes mājiņu. Varbūt pat ar

— TĀ, TAGAD TIE ZAĶI VAIRS DĀRZĀ NETIKS!

E. OSS

— NEPŪLIETIES VELTI, MĒS TO IZTAISNOSIM!

Rāceņ talke

Nūdeļ zup dūš neekārej,
Manna puter bi pa smalk
Todēj, le a pavēs are,
Taisjes es uz rāceņ talk.

Tikliņ tād sov uzmunstierej,
Kur var sabērt vesel pūr.
Le man priekšrok, āger cierej
Es pe dežūraptieķ stūr.

Div spaiņš ekarinejs nešes,
Pūsdams atnāc resne Ann.
Sētnic Birut atskrēj trešes,
Lidz bi kocs tik liels ka vann.

Kūpdams atbroc paknap ducel,
A ko vest var vists un cāšs.
Āzrāv mūs ka siļķs eķs mučel,
Kratej ta ka betonpāšs.

Kombains nerak. Tur tā lietīn —
Vages pārak briesmīg zāl.
Brigadiers kād stund no vietīn
Roslej bikss un kusej gāl.

Sperratam jūdž traktor priekše,
Bumbuļ ta ka balts bir aš.
Sikes bradat zeme iekše
Āter emācijas mēs paš.

Pusdienlaikē mēs ka garīn
Pārtikt izprovej no gais.
Pildjes līdzpajemte tarīn,
Vens pat štopej gulammais.

Atjoz brigadiers un klaigej:
— Kolhoz pataisīs jūs plīk!
Kļūv pavisem peleks vaiģe,
Rāceņs louke izbērt lik.

Uzbļāu Ann: — Ko, badkās, rājes!
Dābs pu mū ar zarain kok!
Ja jou pašam prāts nov mājes,
Le tou mežcūks rāceņs rok!

— JĀNĪTIM DZĪVĒ NAV LAIMĒJIES: TĒTIS STRĀDĀ SERVISĀ, BET SKOLAS DIREKTORAM NAV MAŠĪNAS.

G. VINDEDZIS

PIEDODIET PAR ATKLĀTĪBU...

Cilvēce sākusī ceļot. No ceļošanas neatbur ne rezerves daļu trūkums, ne riepju deficīts. Cilvēki personiskajās mašīnās ripo no Alūksnes uz Liepāju, no Ezeres uz Ainažiem, no Balviem uz Mērsragu...

Viss jau būtu jauki, benzīna netrūkst, asfalta gana, ko skatīties un redzēt atliku likām. Vienīgā nelaime — uz šosejām un ceļiem pilsonis lieku reizi pārliecinās, ka viņš ir ne vien dabas bērns, bet arī civilizācijas pabērns. Jo ikvienam normālam ceļojošam cilvēkam, piedodiet par atklātību, kaut reizi dienā pienāk brīdis, kad viņam vajag pabūt vienatnē ar sevi.

Diemžēl autovadītāja rīcību nosaka arī ceļa zīmes. Vienā vietā zīme «Apstāties aizliegts», otrā — «Iebraukt aizliegts», trešā, kur varētu gan apstāties, gan iebraukt — klajš lauks vai apdzīvota vieta. Cilvēkam atliek vienīgi cerēt, ka ceļu saimnieki būs padomājuši par autobraucējiem. Tāpēc viņš meklē tuvāko atpūtas vietu, ko grezno balts «P» uz zila taisnstūra fona.

Patiesībai par godu jāatzīst, ka šādu zīmju pie šosejām šodien nav mazums.

— Mīļumiņ, skaties! Pēc desmit kilometriem būs atpūtas vieta!

Taču atpūtas vietā jūsmīgos izsauceļus nomaina izteiksmīgs daudzpunkts. Jo asfalts ir, soliņš ir, urna atkritumiem arī tā kā būtu, trūkst vienīgi paša mazumiņa. Gluži pareizi — vietīņas, kur varētu pabūt vientulībā ar sevi pašu.

Nē, nē, šur tur ir viss. Ir labiekārtota atpū-

tas vieta pie Jūrmalas šosejas Priedainē, pie Pleskavas šosejas pirms Amatas tilta, pie Ventspils šosejas Abavas upes krastā. Taču, braucot pa Bauskas šoseju uz Rīgu, cilvēks nevar triekties uz Priedaini vai Amatu. Uz Bauskas šosejas stāvvietā ir, soliņš, kur apsēties, arī, vienīgi... Gluži pareizi! Vienā pusē klajš lauks, otrā — ābeļdārzs. Un vairāk nekā.

Var braukt no Rīgas uz Dobeli. Aiz Jelgavas atpūtas vieta ir, bet... Vienā pusē klajš lauks, otrā pusē tikpat klajš... Kurp skriesi, kam sūdzēsies? Nē, protams, sūdzēties jau var, šādas tiesības ir ikvienam. Bet kurp, tu, cilvēk, skriesi, kamēr šo sūdzību nosūtīsi un izskatīsi? Uz autoostu? Nesen redakcija saņēma zibenstelegrammu: «Jelgavas autoostas tualetes slēgtas remontam. Punkts. Pasažieri spiesti meklēt glābiņu krūmos aiz autoostas. Izsaucejs.»

Var saprast telegrammas autora izmisumu. Var saprast arī tualetes saimnieku rīcību. Pilnībā nepieciešamas kapitālas būves, šīs būves jāremontē, jaunu celšanai nepieciešami saskaņojumi, dažnedažādi pieslēgumi ūdensvadam, kanalizācijai... Bet atpūtas vietās? Tur, populāras ziņas vārdiem runājot, pietiek, ja «mežā būdiņu tev ceļu, ceļu...».

Viena maza mazītiņa būdiņa vietās, kur stāv zīme — baltais «P» uz zila taisnstūra — un simtiem braucēju atviegloti uzelpos. Lai ietaupītu līdzekļus, būdiņai sirsniņu durvīs var negriezt.

A. BRĀLTIS

I. MELGAILI

— TU ARĪ VARĒTU IZDAUZĪT TEPIKĀ...

J. BRINKIS

E. RUSMANIS

JAUNĀKAIS ZINĀTNĒ UN TEHNIKĀ

VELTĪGAS BAILES

Vasaras beigās bija pakļūdušas valodas, ka Jūrmalā, Mellužu apkārtnē, esot manīti krokodili. Ņemot vērā, ka Jūrmala ir Vissavienības nozīmes kūrorts, pārbaudīt minētos signālus devās vairāki ievērojami krokodilologi.

Vispirms viņi izpētīja rajonu starp Mellužu prospektu un jūru. Netālu no pasta krokodilologi atrada ūdens pilnu novadgrāvi, kam apkārt bija stipri pārpurvota zeme. Noskaidrojās, ka grāvis nav tīrīts jau gadus desmit, tāpēc tas ir aizaudzis un aizsērējis. Šis apstāklis zinātniekus darīja uzmanīgus, jo šādās vietās krokodili uzturas labprāt. Taču vietējie iedzīvotāji tos nebija manījuši.

— Krokodili te nomirtu badā, — iedzīvotāji skaidroja, — Toreiz, kad grāvi regulāri tīrīja, arī ļoti slapjās vasarās mūsu dārziņos auga zemenes un dārzeņi. Tagad, kā redzat, tie aug galvenokārt purva grīslis, bet to pat krokodili neēd.

Drusku vīlušies, krokodilologi devās dzelzceļa virzienā. Pie pašas stīgas apmēram kilometra garumā stiepās josla, kur vietām rēgojās dziļas, ūdeni pieplūdušas bedres, par dubļu jūrām pārvērtušies dārzi un neizbriemami mūklāji. Tā vien likās, ka šeit kāds krokodilu mīļotājs šiem cēlajiem dzīvniekiem ar iepriekšēju nodomu būtu radījis ideālus dzīves apstākļus.

Diemžēl patiesība izrādījās daudz prozaiskāka. Pirms pāris gadiem kanalizācijas trases celtnieki paralēli dzelzceļa stīgai bija zemē

ieguldījuši dzelzsbetona caurules, izrakusi bedres un ap bedrēm zemē iedzinuši adatu filtrus. Pēc tam darbi pamesti pusratā. Taču par nevīžām celtniekus nevarētu saukt — novadgrāvjus viņi sagandēja kārtīgi, kas ir, tas ir! Un, pats dīvainākais, neviens viņiem nēfraucēja to darīt.

Tomēr arī dzelzceļa tuvumā zinātnieki krokodilus neatrada. Ja labi padomā, krokodiliem te būtu drusku baiga dzīvošana. Vietām spēcīgi gaisā slejas pārpurvotajā zemē nokaltuši bērzi, egles, liepas un ābeles. Turklāt siltās dienās gaisā jūtama īpatnēja smarža, kas liecina, ka pārpļūduši ne vien dārzi, bet arī tuvējo māju tualetes... Būdami cēli dzīvnieki, krokodili tadā vietā dzīvot, protams, kategoriski atteiktos.

Savu pētījumu rezultātus krokodilologi nodomājuši apkopot īpašā traktātā, kas tiks publicēts trijos sējumos. Vienu no sējumiem kā cieņas apliecinājumu zinātnieki aizsūtīs Jūrmalas pilsētas izpilddomijai.

TĀ NAV LABDARĪBA!

Visi, bez šaubām, būs gājuši garām alus mucām un ievērojuši dūšīgu, drusku nogurušu vīru barus, kas dzesē slāpes no rīta līdz vakaram. Alu sūkdami, viņi sildās saulītē, izkaujas, plāpā un diedelē no garāmgājējiem kapeikas. Līdz šim neviens viņiem neko lielu nedevis, un tas dūšīgos vīrus nedaudz sarūgtināja.

Taču pēdējā laikā stāvoklis ir kardināli mainījies — uzradušies pilsoņi pensionāru gados, kas dūšīgos vīrus uzciņā ar alu un bāž viņiem kabatās pa rublītiem. Pēc tam seko sačukstēšanās. Dūšīgie vīri smīn, purina galvas un saka:

— Nē, nē, mums fēpat ir labi!

Vecīši tomēr neatlaižas, viņi atkal izmaksā alu, atkal, kamēr viens no dūšīgajiem nožāvājas un saka:

— Labi, bet lai būtu divdesmitpiecītis, kārtīgas pusdienas un pusstopi!

Pakļīda minējumi, ka vecīši esot slepena labdarības ordeņa biedri, kas rūpējoties par trūcīgiem dzērājiem.

Esam pilnvāroti paziņot, ka tās ir blāņas. Vecīši dūšīgajiem vīriem dod naudu nevis aiz labdarības, bet salta aprēķina vadīti.

— Mums nav neviena, kas sazāgē malku, — viens no vecīšiem atzinās. — Pēdējā laikā Rīgas Kurināmā apgādes pārvalde plogādā vienīgi klučus, bet ar tiem mēs nespējam tikt galā. Pārvaldei trūkstot darbaroku...

Tātad stāvoklis tiešām nopietns, taču zinātnieki to iesaka atrisināt ļoti vienkārši, pēc vecīšu parauga. Vajag aiziet pie kādas no daudzajām alus mucām un uzciņāt dūšīgos vīrus ar alu. Ja viņiem vēl pasolts divdesmit piecus rubļus, kārtīgas pusdienas un pusstopu, varbūt dūšīgie vīri palīdzēs izdomāt, kur trūkstot darbarokas meklēt.

A. ISAIS,
zinātņu kandidāts

Gandrīz traktāts

Neviens nevar noliegt, ka atbildēšana uz sūdzībām ir diezgan darbietilpīgs process. Lai to racionalizētu, dažas iestādes ir izstrādājušas vairākus stereotipus, kas ļoti atvieglo un paātrina atbildžu sacerēšanu.

Stereotips Nr. 1. Izvairīgi nenoteikta atbilde — «paskatīsimies, atnāksim, izdarīsim». Darbības laiks un veids precizēts netiek. Piemēram, nu jau gandrīz gadu šāda tipa atbildes saņem rīdzinieci S. Urtāne, kas dzīvo Sarkanarmijas ielā 147—8. Viņa sūdzas 32. dzīvokļu ekspluatācijas rajonam par kanalizācijas pārpildināto mājas pagalmu.

Sevišķi neatlaidīgiem sūdzētājiem atbildētāji vēl piemetina «ne jau jūs viens...». Šī frāze aizkustina jūtīgākas sirdis, un cilvēks nokaunas par savu uzbāzību. Neērti sāk justies ne tikai atsevišķas personas, bet arī veseli kolektīvi, kā, piemēram, Gorkija ielas 67., 71. un 73. namu apvienotā komiteja. Minētās komitejas locekļi veselu pusgadu

kas dzīvo Rīgā, Tvaika ielā 34—10, ir saņēmuši veselas trīs atbildes. Oktobra rajona izpildkomitejas priekšsēdētāja vietnieks B. Naukins 1979. gada 15. maijā vēstulē 37/1 apsūdzēja: «Oktobra rajona izpildkomiteja uz pils. M. Šternas vēstuli paskaidro, ka notekcaurules remonts virs 10. dzīvokļa Tvaika ielā 34 būs veikts š. g. vasaras periodā. Remonta darbu izpildīšana ir ieilgusi, jo ir apgrūtināta piekļūšana pie bojātās notekcaurules.»

Acimredzot kārtējais mēģinājums 1979. gada vasaras periodā piekļūt notekcaurulei bija tikpat nesekmīgs kā iepriekšējos trīs gadus, jo 1979. gada 19. novembrī atbildi ar tādu pašu registrācijas numuru parakstīja pats rajona izpildkomitejas priekšsēdētājs V. Pabērzs: «Uz jūsu atkārtotu sūdzību paskaidrojam, ka Tvaika ielas 34. namam saskaņā ar iedzīvotājiem iepriekš doto solījumu Oktobra rajona remonta un celtniecības iecirknis š. g. 4. ceturksnī veiks izlases veida remontu, kura gaitā arī izremontēs bojāto notekcauruli virs Jūsu dzīvokļa. Nama remonta darbus uzsāks š. g. novembrī. Atvainojamies Jums par solījuma savlaicīgu neizpildīšanu.»

Pareizi! Vasaras periodā mājas pagalmā parādījās 1 (viens) virs, kurš 2 (divas) reizes apgāja pagalmam apkārt un, paziņojis, ka viņš nevar kāpt uz jumta, jo nav virves, pazuda Novembrī uz mājas jumta jau bija 2 (divi) viri ar 1 (vienu) skārda gabalu. Tā svinīgi uzsita uz caurā jumta virs 14. dzīvokļa, un nepieejamās notekcaurules remonts ar to arī beidzās. Savukārt pilsoni M. Šterna 1980. gada 14. jūlijā saņēma trešo atbildi (Nr. 720-š), šoreiz no Oktobra rajona izpildkomitejas Dzīvokļu saimniecības ražošanas

pārvaldes priekšnieka A. Petrova: «Uz Jūsu iesniegumu paskaidrojam, ka 1979. gada novembrī saskaņā ar iepriekš doto solījumu tika veikts notekcaurules remonts virs 10. un 14. dzīvokļa, bet, tā kā pagājušā ziema bija sniegiem bagāta, atkal tika bojāta notekcaurule, ko nepieciešams tagad izremontēt. Atkārtots tās remonts būs veikts š. g. 3. ceturksnī.»

Tā kā šā gada rudens ir lietiņiem bagāts, var droši cerēt, ka grūti pieejamā notekcaurule remontētājus sagaidīs ne ātrāk kā saules pilnā pavasarī...

Stereotips Nr. 4. Izvairīgi piekritoša atbilde. Piemēram, sūdzību par pārpildināto dzīvokli Lienes ielā 27—2 saņēma pilsoni E. Lapina un «Dadža» redakcija no Maskavas rajona izpildkomitejas priekšsēdētāja vietnieka A. Verzes 1980. gada 17. jūnijā (Nr. 2/80-1394): «Dzīvokļu Nr. 19, 20, 21, 22 īrnieki patvaļīgi, bez atļaujas, no gaitēņa savos dzīvokļos ievilkusi ūdens un kanalizācijas vadus. Kanalizācijas vadiem aizsērējot, tiek saliets apakšējā stāva 2. dzīvoklis. Dzīvokļu ekspluatācijas rajons Nr. 32 augšā minēto dzīvokļu īrniekiem uzdevis mēneša laikā atvienot no gaitēni esošās izlietnes pievienotās caurules.»

Saprotams, «augšā minēto dzīvokļu īrnieki» pievienotās caurules neatvienoja ne mēneša, ne divu mēnešu laikā. Kāpēc atņemt pilsoni E. Lapinai prieku sūdzēties vēlreiz?

Stereotips Nr. 5. Vēl nav izgudrots, bet atbilde varētu būt apmēram šāda: «God. pilsoni! Paldies par signālu! Jūsu sūdzība bija pilnīgi pamatota. Trūkusmus nekavējoties novērsām.»

**Stereotipus kompilējis
A. RUKŪTIS**

staigā uz 67. dzīvokļu ekspluatācijas rajonu, lūgdami salabot bojāto kanalizāciju, kas pārpildina bērnu rotaļu laukumu Gorkija ielā 71.

Stereotips Nr. 2. Izvairīgi noteikta atbilde. Piemēram, Rīgas 11. dzīvokļu ekspluatācijas rajons svēti apsūdzja Suvorova ielas 113. nama 9., 10. un 12. dzīvokļa īrniekiem: «Bojāto jumta segumu salabosim līdz jūlijam.» «Jumtu salabosim šogad ceturtajā ceturksnī!» nosolījās 30. dzīvokļu ekspluatācijas rajona amatpersonas pilsoni T. Hermanei, kas dzīvo Revolūcijas ielā 67—43, un pie reizes palūdza parakstu, ka viņa terminam piekrit. Profilaktiski. Lai vairāk nesūdzas. Vismaz līdz ceturkšņa beigām.

Stereotips Nr. 3. Izvairīgi daudzsoļošu atbildžu sērija Piemēram, pilsoni M. Šterna,

Ko tik ļaudis nesarunā

Stāsta, ka senos laikos reiz gadatirgū manīgs vīrelis zemiņiekam mēģinājis iemānīt pavisam sagrabējušu kleperi. Zemnieks blēdību pamanījis un iesaucies:

— Paklau, tavs zirgs taču klibo!

— Mīļais cilvēk, — vīrelis atteicis, — vai tad tu neredzi: mans zirgs aiz priekiem danco, nevis klibo.

Stāsta arī, ka mūsu dienās tepat Jūrmalā, Skolas ielā 37, celtnieki uzbūvējuši 72 dzīvokļu māju un, kā jau tādās reizēs pienākas, uzrakstījuši aktu, lai nekavējoties varētu iesniegt atskaiti Centrālajai statistikas pārvaldei par savlaicīgi nobeigto un simtprocentīgi gatavo objektu. Par objekta gatavības pakāpi nevajadzētu rasties pat mazākajām šaubām, jo Jūrmalas pilsētas Izpildkomiteja mājas nodošanu ekspluatācijā apstiprinājusi ar 30. jūnija lēmumu Nr. 192.

Tomēr Skolas ielas apkaimē paklīda runas, ka mēnesi pēc celtniecības darbu laimīgas, tā sakot, pabeigšanas pie mājas neviens nav varējis piekļūt, jo tai visapkārt bijušas izraktas tranšējas. Kāpēc? Naivs jautājums — tranšējās taču strādāja celtnieki! Tur montēja mājas siltumtrasi un gāzes vadus.

Atradās uzņēmīgi cilvēki, kas tranšejām kaut kā tika pāri un ielūkojās simtprocentīgi gatavajā objektā. Un nu tie sāka stāstīt pavisam brīnumainas lietas! Istabu sienām neesot uzlīmētas tapetes, grīdām neesot uzklāts linolejs, siltuma mezgls arī neesot samontēts un vispār — nekas tur īsti neesot pabeigts. Ja ticētu šiem stāstiem, varētu nodomāt, ka ekspluatācijā nodots negatavs objekts. Vēl jaunāk — varētu likties, ka Jūrmalas vispārējās celtniecības fresta vīri mānās!

Tas nu nekādi nebūs tiesa, jo kādēļ gan fresta ļaudīm vajadzētu uzdot klibu zir... piedodiet, pusgatavu māju par gatavu?

Vēl stāsta, ka celtnieki, kas mājas laikus un kārtīgi nododot to jaunajiem iemītniekiem, tiekot slavēti...

E, ko tik ļaudis nesarunā!

Z. VĒJARATS

— CIK BRIESMĪGI IZBRAUKTS CEĻS!

— TĀTAD TAJĀ BODĪTĒ IR ŠNABIS!

M. RAMAN

Bildinājums

Kabinets. Priekšnieks nospiež zvana podziņu. Ienāk sekretāre.

Sekretāre: — Tieši tā, biedri priekšniek.

Priekšnieks: — Mana vēstule izkorigēta?

Sekretāre: — Tieši tā, biedri vadītāj.

Priekšnieks: — Vai kļūdu bija daudz?

Sekretāre: — Nebūt ne, biedri priekšniek. Tikai divas pareizrakstības un trīs sintaktiskās.

Priekšnieks: — Tad, lūdzu, pārakstīt uz mašīnas. Un noteikti uz krītpapīra.

Sekretāre: — Ir jau izdarīts. Lūdzu, te tā ir.

Priekšnieks: — Lieliski. Jūs, Elga,

spējat uzminēt manas domas. (Pāraksta.) Un tagad, lūdzu, vēstuli aizlīmēt

Sekretāre (aizlīmē aplokšni): — Gatavs! Vai es tagad varu būt brīva, biedri priekšniek?

Priekšnieks: — Vēl viens mazs lūgums. Jums skaists rok raksts. Uzrakstiet adresi.

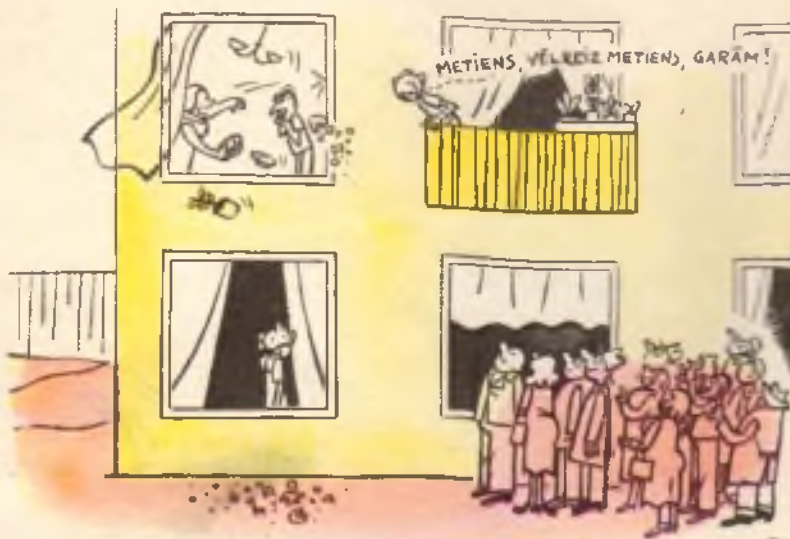
Sekretāre: — Kādu, biedri priekšniek?

Priekšnieks: — Jūsējo.

Sekretāre: — Manējo?

Priekšnieks: — Protams... Un neaizmirstiet: koļīdz uz manu bildinājumu atnāks atbilde, lūdzu man zinot. Nekavējoties! Skaidrs?...

M. CĀLIS

urzica

RUMĂNU SATIRAS UN HUMORA ŽURNĀLS

TAUPIET
ENERĢIJU!

N. KRISTESKU

KONTROLE

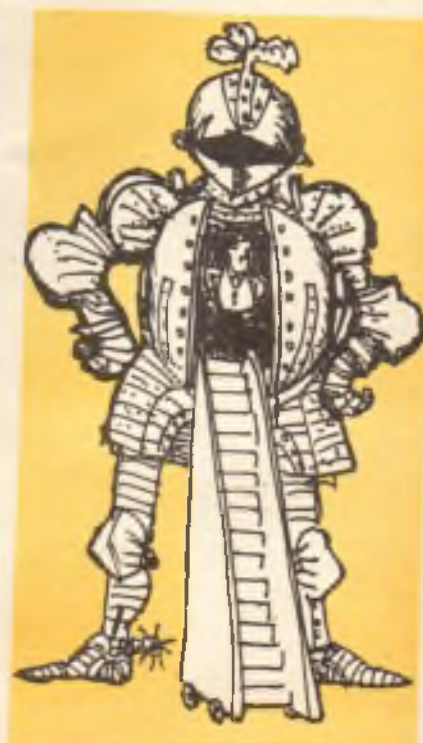
KONTROLE

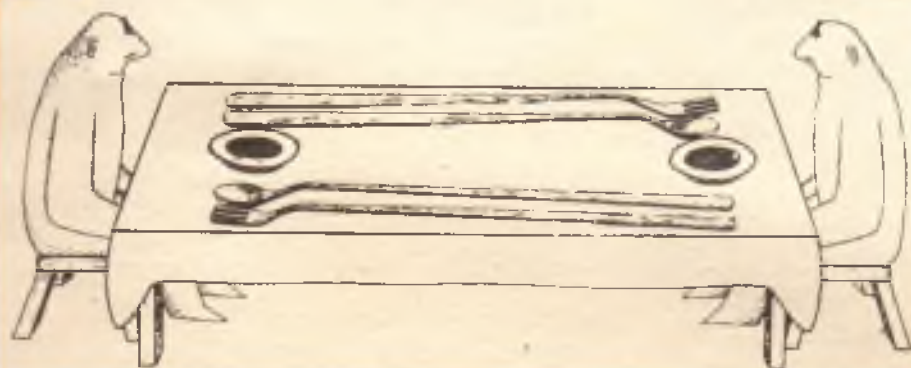
V. TIMOKS

M. MIHAJS

G. KIRJAKS

D. ZUREA

SEZAMS

K. MIHAILESKU

K. MIHAILESKU

Dullums mežsargam Žanim uznāca pēkšņi. Tieši divas dienas pirms dzērveņu lasīšanas laika.

Kad Kloķītis ar žiguli, sievu un sunīti ieradās purva malā, Žanis jau bija tur. Viņš stāvēja uz tiltiņa, pa kuru varēja ietikt dzērveņu purvā. Pār plecu tam bija plinte un pie kājām suns. Nevis mīlgs, mazs, ar šampūnu izmazgāts kā Kloķītim, bet īsts plēsoņa ar astē salīpušiem dadziem un bez jebkādam inteliģences pazīmēm.

Kloķītis jutās nedaudz vīlies, tomēr viņš to neizrādīja un, brītiņu pārlis, pat uzteica Žani:

— Malacis, sargā vien. Lai negāžas pirms laika dzērvenēs iekšā!

Kloķītis bija nosvērts cilvēks un pagaidām neuztraucās. Viņš izņēma no mašīnas bagāžnieka saliekamu galdiņu, saliekamus krēslīņus, gāzes plītiņu un sāka cept desu. Žana nezvērs kārīgām acīm pablenza uz Kloķīša pannu, tomēr no vietas nekustējās.

Ap pusdienas laiku, pār koku saknēm klumbēdams, purva malā piegāzējās vēl viens žigulis. No tā iztrausās Knīpstandziene ar savu vīru, dēlu, vedeklu un svaini.

— Apžēlojiet! — viņa iesaucās, ieraudzījuši Kloķīšu apmetni. — Ir nu gan tie cilvēki rīmas! Vēl divas dienas līdz istajam lasīšanas laikam, bet šie jau klāt, un nu tik plēstis, nu tik grābs gluži zaļas odziņas!

— Te jau sargā no šitādiem, kas sabrauc pirms laika, — Kloķītene sacīja savam sunītim.

— Ak tā gan, ko? — Knīpstandziene pāgrūda sānis nelielu priedīti, kas gadījās ceļā. — Paši esat atskrējuši pirmie, bet rādīs uz citiem ar pirkstu!

— Mūs nekādi aizliegumi neskar, mans vīrs ir ievērojams cilvēks, — Kloķītene paņēma sunīti padusē un gāja projām.

Knīpstandziene nošķinās, bet neko neteica. Žanis stāvēja nekustīgs kā uz bīdes, un viņa nezvērs sēdēja, izkāris mēli.

Līdz saules rietam plaviņa jau varēja saskaitīt piecus žigulus, divus zaporožceus, septiņus motociklus un vienu voļu. Cik sabrauca pēc saules rietā, pa tumsu, to precīzi nevarēja noteikt. Drošākie kūra uguņus un cepa šašlikus, bailīgākie ēda mājās saceptas vistas. Ko katrs uzdzēra vīrs, nav zināms, bet daži dziedāja: «Iesim dziļāk mežā iekšā, sēnes neaug mežmalā.»

Uz to brīdi, kad pagājušajā gadu simtenī gāja ar spriguliem kult, Knīpstandziene uzbuktēja vīru.

— Ej paskaties, vai tas ērms tur vēl stāv! — viņa ēkustēja. — Mums jātiek purvā pirmajiem, kamēr citi nav visu noplēuši pa līro.

Knīpstanga pielīda pie telts durvīm un palūkojās pa spraudziņu. Pret skaistajām, zaļajām nakts debesīm skaidri varēja redzēt, ka Žanis sēž uz tiltiņa, un starp celgaliem viņam iestutēta plinte.

— Vai dienā, mums laikam būs jānīkst vēl vienu dienu! — Knīpstandziene vaimanāja.

— Kāpēc tas mūļaps neiet prom?

— Vēl taču mēla tumsa, — Knīpstanga samiegojies nopurpināja.

— So to var uzčamdīt arī pa tumsu, — Knīpstandziene nelikās mierā. — Pie gaismas tur nekā vairs nebūs.

Pa to starpu kādā teltī nozvanīja modinātajpulkstenis. Knīpstandziene pieplāka spraudziņai telts durvis un skatījās no visa spēka. Uz tiltiņa pusi aizlīgoja izspūrusi svilpste neganti apzīmiegtās biksēs. Taisni kā Knīpstandzienes vedekla.

— Cik ilgi tu šite tupēsi? — viņa glāsmainā balsī uzrunāja Žani un iespaidīgi nogorējās. — Ejam abi ogās, kamēr citi vēl sūl!

Knīpstandzienei sirds salēcās, tomēr viņa nolēma, ka šobrīd labāk ciest klusu.

Jebkurš cits Žana vietā būtu izkūsis kā sviesa pikucis, bet viņš tikai ciešāk sažmiedza savu plinti.

— Stulbenis! — Knīpstandziene vedekla teica un graciozi aizlīgoja prom.

Nu jau bija tik gaišs, kas skaidri varēja redzēt — Žanim galvā kaut kas patiešām sagājis grīstī.

Knīpstandziene vēl aizvien ķīķerēja pa spraudziņu un kā izrādījās nebūt ne veltīgi

— Jaunais cilvēks, — viņa uzbilda Žani tā, ka tam vajadzēja justies sīkam un niecīgam. — Jums nu gan būtu jāzina, kas ir mans vīrs, tāpēc netūlāties un parādiel man labākās ogu vietas. Kad grozs būs pilns, atnāciet tam pakal un aiznesiet uz manu auto.

Žanis saslējās un nograbināja plinti. Vai nu viņš bija absolūti stulbs, vai arī viņam bija vajadzīga cita pieeja.

— Es to tā neatstāšu, — Kloķītene noelsās.

Tagad bija Knīpstandziene kārta. Viņa legrūda azotē balzama pudeli un «Laimas» konfekšu kastī, kādu nevar dabūt nevienā veikalā. Knīpstandzienei vienmēr pa rokai bija balzama pudele un konfekšu kaste. Kā citiem valīdols, saspraužamadata vai korku vijķis.

— Tu tāds smuks, apzinīgs un tikumīgs jauneklis, — viņa klusā un laipnā balsī sacīja Žanim. — Palaid mani odziņās. Šef es tev savukārt — mazu dāvanīgu, suvenīriņu...

— Vēl nedrīkst! — Žanis mierīgi atbildēja.

— Pareizi! — viņa dedzīgi un sirsnīgi piebalsoja Žanim. — Tūc prom tos nekaunus un badakāšus! Tādus kā Kloķīši. Bet es jau esmu pieticīgs cilvēks. Man daudz nevajag.

— Visi jūs vienādi! — Žanis teica.

Tik milzīga netaisnība gāja pāri Knīpstandziene spēkiem. Viņu pielīdzināt Kloķīšiem! Šiem bezmēra negaušām, kas pagājušajā gadā sarauša astoņdesmit litrus dzērveņu Kur

viņa, Knīpstandziene, nemaz neprazdama rūpēties par pašas labumu, tikai septiņdesmit trīs litrus. No šāda apvainojuma Knīpstandzienei piemētās žagas un išāses, un balzama pudele gandrīz izšļuka no azotes. Tikko dzīva viņa aizkliboja līdz savai teltij.

— Kuš, kuš, — Knīpstanga viņu mīrināja. — Apdomā prātīgi. Tu bāzies ar balzama pudeli, bet cilvēks varbūt ietur diētu. Jeb negrib, ka izstiepjas kabatas...

Visbeidzot ar Žani runāt gāja Knīpstanga pats. Viņš sasūkājās pie autiņa spoguļīša un uzvilka žaketi. Knīpstanga bija ar sevi apmierināts. Solīds cilvēks ar tēvīšķīgu pašcieņu.

— Mēs varētu sarunāt kā vīrs ar vīru.

Žanis caur pieri palūrēja uz Knīpstangas roku, kas izteiksmīgi ieslīdēja žaketes krūšu kabatā, šausmīgi nepieklājīgi nospļāvās un uzgrieza muguru. Viņa suns pielēca kājās un grāsiļās kļūpt Knīpstangam stīlbus.

Ogu tīkotāji sanāca kopā un apspriedās. Nevienam nezināja nekāda jēdzīga padoma. Tad Knīpstandziene vedekla atcerējās, ka lepat kaut kur netālu, vecā pirti, atvaļinājumu pavada kāds psihiatrs. Divi žiguli tūlīt aizdrāzās tam pakal. Bet psihiatrs laikam pats nebija īsti rīktīgs, jo, aprunājies ar Žani, vainīgi noplātīja rokas un teica, ka tam neesot nekādu simptomu. Vēl vairāk, Žanis esot kārtīgs cilvēks.

— Ja viņš ir kārtīgs cilvēks, lai iet mājās un liekas uz auss pēc šitā nakts darba, — sacīja Kloķītis. — Es parūpēšos, lai viņam piešķir prēmiju.

— To gan viņš nedarīs, — psihiatrs lēnīgi pasmaidīja, — viņš baidās, ka izpostīs purvu.

— Un tas skaitās normāls? — Knīpstandziene vedekla tā smējās, ka psihiatrs bažīgi palūkojās uz viņas pusi.

Bet Žanis kā spoks, kā ķēms ar plinti, kura laikam tomēr bija pielādēta, stāvēja uz tiltiņa un blenza kaut kur mākoņos. Pār purvu laidelējās visādi putni un droši vien knābāja nost dārgās ogas, kas ziemā tirgū maksās piecus rubļus litrā.

Psihiatru atpakaļ uz viņa pirti neviens, protams, neveda. Ja dakteris nespēj ar vienu dullo tikt galā, lai viņš steigā kājām.

Psihiatrs tā arī darīja.

Plānota pārbaude, protams, nav negaidīta revīzija. Un tomēr, kad inventarizētāji klauvē pie dienesta ieejas durvīm, veikalvedim vienmēr sāk nemiernīgi daudzīties sirds.

Tā arī šoreiz. Kad Krāslavas rajona Patērētāju biedrības darbinieces Ella Spila un Inna Nikolajeva, bruņojušās zīmuliem un skaitītkļiem, iesoļoja Bērziņu ciema padomes 82. veikalā, vadītāja Lidijsa Belikova pirmām kārtām metās pie sirds.

— Kā tu domā, — mazliet nomierinājies, viņa pēc brītiņa jautāja savai palīdzei Jevgenijai Kovzelei, — vai iztrūkums būs!

— Gan jau redzēs... — vienaldzīgi atbildēja Kovzele, lai gan pati sarka un bālēja.

Veselas trīs garas dienas 82. veikala darbiniecs jutās kā uz karstām oglēm. Beidzot inventarizētājas pastudināja rezultātu:

— Iztrūkuma nav!

— Urrā! — lielajā jūtā uzplūdamā Belikova metās inventarizētājām ap kaklu. — Lai dievs dod jums veselību!

— Urrā! — sauca arī pārdevēja Kovzele. — Iztrūkuma nav! Iztrūkuma nav!!

Diemžēl sajūsma tūdaļ apdzisa.

— Ir seši simti rubļu liels pārpalikums! — ledainā balsī ziņoja inventarizētājas.

Kā zināms, tirdzniecībā nekādi pārpalikumi ne no šā, ne no tā nevar rasties. Ja tādi ir, priekšniecība tūlīt sāk domāt, ka pārdevēji aprāpūši pircējus vai realizēta kreisā prece...

Pirmā atpakaļ veikala vadītāja Lidijsa Belikova:

— Kā būtu, ja pārpalikumu aktos nerakstītu!

— Tas nav iespējams! — Spila un Nikolajeva stingri atbildēja. — Turklāt akti ir jau uzrakstīti.

— Bet ja aktus pārrakstītu! — Belikova neatkāpās. — Lieko naudu mēs varētu sadalīt. Katrai simt piecdesmit rubļi...

Pret tik godīgu rīcību neviens neiebilda, un 600 rubļu pārpalikums tika sadalīts uz galviņām.

Varētu likties, ka nepatīkamais starpgadījums ir laimīgi beidzies. Diemžēl istās nepatīkšanas nu tikai sākās. Drīz vien abas veikala darbinieces ar šausmām konstatēja, ka preču pavadzīmēs ir bijusi kļūda un faktiski nekāda pārpalikuma nav!

— Tesim uz patērētāju biedrību! — Kovzele ierosināja. — Visu godīgi izstāstīsim un prasīsim naudu atpakaļ.

— Vai tu esi trakal! — sašūta veikala vadītāja Belikova. — Jāzdomā citāds paņēmieni, kā iztērēto naudu dabūt kasē atpakaļ. Nevar taču blamēties!

Negaidīta revīzija, protams, nav plānota inventarizācija. Tāpēc, kad revīdenti Belikovai jautāja, kāpēc viņa rupjmaizī, kas maksā 14 kapeikas, pārdod par 16 kapeikām, kāpēc atkārt drēbe, kuras cena ir 2 rubļi 54 kapeikas, pircējiem tiek pārdota par 3 rubļiem 15 kapeikām, kāpēc mēbeļdrāma dārgāka nekā citos veikalos, vadītāja smagi nopūtās un teica:

— Gribējās taču iztērēto pārpalikumu godīgi atlikt kasē atpakaļ...

Kompleksi kompleksos

Padomju saimniecībā «Dricēni» pirms sešiem gadiem tika uzcelts slaucamo govju komplekss. Pavisam Rēzeknes rajonā ir desmit šādu kompleksu, ko dažreiz dēvē arī par lielfermām. Bet nosaukums nav galvenais. Galvenais ir izslaukumi, un tie «Dricēnu» kompleksā ir zemāki nekā vecajās kūītīs. Tā vien gribas skriet uz lielisko, moderno kompleksu un klieg:

— Kā jums nav kauna, dumjās govīs! Vai jūs nemaz nepadomājat, ka esat apbērtas ar baltu naudu?

Tas nebūs pārspīlēti kliegts, jo vienas govys stāvvieta kompleksā izmaksā apmēram četrsimt rubļu. Bet, tā kā mītnē ir 424 stāvvieta, viegli var pārliecināties, ka komplekss nav par velti no gaisa nokritis. Taču neapzinīgās kompleksu govīs, salīdzinot ar pārējām, pērn vidēji deva apmēram divi simti kilogramu piena mazāk.

— Vaina slēpjas vispirms tajā apstākļi, ka govys ir govys, — nopūšas «Dricēnu» speciālisti. — Ja kārtīgi barosi, piens būs, ja ne...

Patiesām, kompleksa govīs ar barību nav pārāk lutinātas. Tūlīt pēc kompleksa uzcelšanas tur sveda govīs un tad dzina atpakaļ uz vecajām kūītīm. Pareizāk sakot — uz vecajām ganībām, jo jaunās vēl pagaidām peldēja zili baltos ieceru mākonīšos. Govju pastaigas svai-gā gaisā ir nenoliedzami svētigas, tomēr no-staigāt piecus kilometrus dienā turp un piecus atpakaļ govij ir drusku par daudz. Nav arī ko plaši stāstīt par barības krājumiem zemei, jo šie krājumi bija gaužām pieticīgi.

— Vajag meliorēt laukus, — saka saimniecības vadītāji. — Bez meliorācijas mums ies kā pa celmiem...

Lopbarības ražošanā paši dricēnieši arī nav bez grēkiem un grēciņiem, taču par meliorā-

ciju teiktais trāpīts kā naglai uz galvas. Saimniecībā no kopējās platības ir nomeliorētas divas piektdaļas, lai gan republikas centrālā rajonu saimniecības var lepoties ar četrām piektdaļām kultivēto zemju.

— Protams, mūsu melioratori darbus velk garumā, — piebilst «Dricēnu» vadītāji. — Un tomēr negribētos vainot tikai viņus vien. Tāda ir plānošana un tādas ir jaudas...

Vēlreiz trāpīts naglai uz galvas! Kompleksa celtniecība un zemju iekopšana negāja rokā kā mīlas māšinas vai brālīši. Melioratori pildīja savus plānus un celtnieki — savus. Kāpēc radās tāda nesaskaņotība? Varbūt kompleksu «Dricēnos» nemaz nevajadzēja būvēt?

— Nebija citas izejas, — nopūšas saimniecības vadītāji. — Vecās kūītis pamazām jūka kopā. Piedāvāja kompleksu. Mēsņēmām...

Protams, «Dricēnu» vadībai var pārmest daudz ko. Kadru kompleksa apkalpošanai negatavoja laikus, vadītāji nāk un iet kā gājputni, ganības nekopj un tā tālāk, un tā joprojām. Gan Lauksaimniecības ministrijas, gan rajona Lauksaimniecības pārvaldes speciālisti to visu dricēniešiem pārmet jau sen, un tomēr vezums negrib un negrib kustēties no vietas.

Varbūt tāpēc, ka pārāk daudz vēl ir neatrisinātu problēmu, ko radījis pavisam vienkāršs iemesls — plānotie pasākumi nav cits ar citu saistīti kopā.

Bet ne jau dricēnieši ir vienīgie, kam jaunie kompleksi rada galvassāpes.

Kādā citā Rēzeknes rajona saimniecībā pagājušā ziemā agroķīmiskās apvienības smagā tehnika salauzusi mēslu krātuvi, tagad tā jāremontē, bet cementa nav. Vēl citai saimniecībai piešķirta naudu lopkopju dzīvokļu celtniecībai, taču celtnieki tajā laikā strādāja ci-

tur. Kad tie parādījās, līdzekļi jau bija, kā saka, nošāpti. Kompleksus tagad tehniski apkalpo Lauksaimniecības ražošanas tehniskās nodrošināšanas komitejas rajona apvienība, taču kolhoziekiem bieži vien mēnešiem jālūdzas, kamēr kāds apvienības meistars apžēlojas un atbrauc.

Ja mēs gribētu salikt punktus uz «i», laikam vajadzētu teikt tā: kompleksus velk lejā, pirmkārt, celtniecības grūtības, otrkārt, ekspluatācijas trūkumi un, treškārt, skopā barības bāze.

Par to liecina arī kompleksa darba rezultāti visā Rēzeknes rajonā. Mēs nodarītu pāri padomju saimniecībai «Dricēni», apgalvojot, ka šeit komplekss strādā sliktāk par pārējiem. Nekur izslaukumi nesasniedz paredzēto līmeni. Balts zvīrbulis šajā ziņā ir vienīgi Rēzeknes lopkopības izmēģinājumu stacija. Pērn tur no katras govys vidēji ieguva 4157 kilogramus piena. Taču visumā pērn rajona saimniecībām nācās ierakstīt skurstenī 156 tūkstošus rubļu zaudējuma, ko radīja tieši piena ražošanas kompleksos. Vēl bēdīgāk, ka līdzīgs stāvoklis ir arī citos rajonos, kuri atrodas izdevīgākos apstākļos nekā rēzeknieši. Kas, piemēram, vainas Jelgavas rajona zemei? Tur lopbarības var pieaudzēt, cik uziet, un tomēr...

— Tie pāris tūkstoši kilogramu piena no govys gadā, ko kompleksos iegūstam, ir vajā mierinājums, — atzīst Jelgavas rajona lauksaimniecības darbinieki.

Jā, govys tomēr ir un paliek govys, kas jākopj un jābaro. Labi jābaro. Arī kompleksos. Citādi diez vai ir vērts izsviest miljonus par kompleksu celtniecību un pēc tam katru gadu rakstīt skurstenī zaudējumus.

M. OSĪTIS

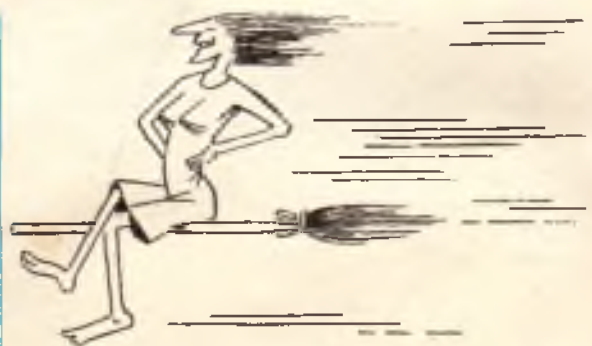

K. LIEDE

— NE, NEKUR NEGRIE IET, GUĻ KĀ NOSISTS.

I. MELGAILIS

E. RUSMANIS

Vēstis no Aizmalēnijas

Saldūdens krājumu izsīkšanas draudu priekšā nostādīti, Aizmalēnijas Izgudrotāju kantora vīri atraduši oriģinālu risinājumu — izmantot peļķudeni.

— Aizmalēnieši nav skubināmi, — mūsu korespondentam aizrautīgi stāstīja kantora priekšnieks. — Visi kā mērnost PMK jau padziļina esošās peļķes un izveido jaunas. Tiklīdz sāks līt, izveidosim uz vietām ir stacionāros, i mobilos novērošanas postenīus. Lai postenī atzīmē perspektīvākās peļķu vietas. Jums liksies neticami, — priekšnieks aizrautīgi runāja tālāk, — bet viss ģeniālais ir ģeniāls tieši tāpēc, ka ir vienkāršs!

Lai reizi par visām reizēm beigtu strīdus par dzejas saprotamību un neprotamību, novada izdevniecība iecerējusi laist klajā gadagrāmatu sēriju, kas sauksies «Zemteksti». Katrā sējumā būs rūpīgi izanalizēta dotā gada dzejas raža tieši no zemtekstoloģijas viedokļa, kā arī ievietos nesaišinātus visu dzejoļu zemtekstus. Grāmata būs bagātīgi ilustrēta un apgādāta ar speciāliem tabulām sarežģītāko zemtekstu atvieglinātai apgūšanai. Tā būs skaista volte vienkāršajam lasītājam.

VIKS

SAURĀ VIETA RAZOSANĀ...

T. SERGIJEŅKO

EGOISTS

Viendien eju un skatos: mans paziņa Artiņšoks iepretim savai mājai rok zemē autobusa pieturas stābu.

— Ko tu te dari? — izbrīnā vaicāju.

— Vai neredzi? Pārceļu pieturu. Man diendienā turp un atpakaļ sanāk gandrīz vai puskilometrs.

— Atļaujta tev ir? — apvaicājos.

— Sagaidīsi atļauju! — Artiņšoks noņurdēja. — Tad jau drīzāk pienāks diena, kad pūcei aste ziedēs. Pats nolēmu un pārcēlu.

— Tu esi pārliecināts, ka autobuss tagad šeit pieturēs? — turpināju brīnīties.

— Kāda tur var būt galvas laužšana? Pats tūdaļ pārliecināšies.

Un patiešām — pēc minūtes autobuss pieripoja.

— Kas tad tas? Vai tagad te pietura? — šoferis, izbāzis galvu caur logu, jautāja.

— Jā gan, šeit tā būs, — Artiņšoks noteikti atbildēja.

— Dīvaini, maršruta papīros nekas par pieturas maiņu nav minēts...

— Nu tad ņem un ieraksti, — Artiņšoks pamācīja.

— Bet kā sauksies šī pietura?

— Sauc, kā patīk!

— Neklausiet jūs viņu! — es neizturēju. — Šeit, izņemot Artiņšoku, neviens nekāps ne ārā, ne iekšā!

Autobusa vadītājs kaut ko ierakstīja piezīmju grāmatiņā un pa skaļruni paziņoja:

— Pietura «Artiņšoki»! Nākošā — «Befona rūpnīca».

— Vai tavu kazu tirgū ved? — Artiņšoks uz mani rājās. — Ko izlec?

— Nevar taču domāt tikai par sevi, — es devu pretī. — Tev būs labi — no gultas autobusā. Bet kā klāsies, piemēram,

man? Starp manu māju un šo pieturu paredzēts celt namu. Divpadsmit stāvu. Izkārtne jau izlikta: «Būvdarbus veic celtniecības pārvalde Nr. 24.» Tagad man vajadzēs veselu kilometru mērot, līdz apiešu būvlaukumu un nokļūšu pie tavas pieturas.

— Tas uz mani neattiecas, — Artiņšoks atmeta ar roku. — Es taču viens nevaru par visiem domāt.

— Ak tā! — es neizturēju. — Tev visas ērtības deguna galā, bet par citiem nospļauties!

Izāvu Artiņšokam lāpstu no rokām un devos pie izkārtnes «Būvdarbus veic celtniecības pārvalde Nr. 24». Gribēju to ņemt un salauzt drīskās, bet laikā apdomājos. Kā nekā divpadsmit stāvu nams, desmitiem dzīvokļu. Papēmu izkārtni un aizstiepu uz attāla brikšnainu vietu. Lai ceļ tur. Es jau neesmu tāds egoists kā Artiņšoks.

L. KAZARNOVSKIS

STARP CITU

Visas problēmas viegli risināt var tikai tas, kurš tajās neko nesaprot.

Mūsdienu ubagi lūdzas nevis dāvanu, bet cildinošu recenziju.

Zvērēdams mūžīgu mīlestību, vismaz noskaties pulkstenī.

Ja tev pasaka priekšā spožu sižetu, spārbaudi, vai tas nespīd no biežas liepošanas.

Izdarījis labu darbu, nelielies — var būt iespaids, ka tas ir vienīgais.

C. MELAMEDS

— SAJĀ TAS PATS, KAS VISĀS PĀRĒJĀS: PALIDZIET, GLĀBIET, PUDELES NEPIEŅEM!...

ASV kriminālpolicija apcietināja vienu no saviem aģentiem. Montānas štata kriminālpolicistam Marvīnam Tīlam pārmeta, ka viņš izzadzis no valsts kases 79 000 dolāru. Lietas izmeklēšanu štata kriminālkomisārs bija uzticējis pašam zaglim.

Skolu inspektorū izdarītā pārbaude liecina, ka trešā daļa Ņujorkas štata (ASV) koledžu 1. kursa audzēkņu faktiski ir analfabēti. Kā ziņo amerikāņu žurnāls «Time», štata senāts tagad pieņemis likumu, kas nosaka, ka koledžu beigšanas apliecības drīkst izsniegt tikai tiem, kas ir apguvuši zināšanu minimumu angļu valodas gramatikā un aritmētikā. Senāta loceklis T. Herberts, pēc profesijas angļu valodas skolotājs, šajā sakarībā piezīmēja, ka arī pašiem likumdevējiem derētu ielūkoties mācību grāmatās, jo viņš likuma tekstā ir atradis daudz rupju gramatisku kļūdu.

Tiem Francijas pilsoņiem, kuru biogrāfijas ir paredzētas ievietot biogrāfiju krājumā «Kas ir kas!», jāatbild uz diezgan plašas anketas jautājumiem. Kā ziņo Francijas prese, kandidātus tomēr nevar nosaukt par sevišķi kautrīgiem. Viens no viņiem sev piešķīris ordeni, ko karalis Luijs Filips atcēlis jau 1830. gadā.

«Vai jūs gribat kļūt par svēto? Tas jums izmaksās tikai 5 dolārus!» Ar šādu aicinājumu pie

ASV pilsoņiem griežas organizācija, kas sevi dēvē par «Universālo Dzīvo Baznīcu». Saņemusi naudas pārvedumu, organizācija attiecīgajam pilsonim piešķir tiesības pirms uzvārda rakstīt «svētais». Bakalaura grādu organizācija pārdod par 25 dolāriem, bet teoloģijas doktora grādu par 100 dolāriem.

Riodežaneiro avīze «Brazil Herald» ir publicējusi šādu informāciju: «Sanžandimento (Rio štats) municipalitāte plāno iekārtot jaunu kapsētu. Šajā sakarībā tā aicina slepkavas neapbedīt savus upurus kapsētā paredzētajā teritorijā, kamēr tā vēl nav ievēlējusi.»

Kāda ASV izdevniecība samaksāja amerikāņu rakstniekam Marīo Pjūzo 2 550 000 dolāru par tiesībām izdot viņa romānu «Mulķi nemirst». Apsvēcot rakstnieku ar lielu honorāru, kāda sajūsmā nāta lasītāja iesauca: «Jūs tagad būsiet bagātāks nekā daudzi mafijas gangsteri!»

«Ak nē,» nopūtās rakstnieks, «es taču maksāju nodokļus, bet gangsteri to nedara.»

Sauda Arābijas iekšlietu ministrs ir publicējis rīkojumu, kas nosaka, ka sieviete rūpniecības un firdzniecības uzņēmumos nedrīkst stāvēt blakus vīrietim. Šis rīkojums attiecas arī uz ārzemniecēm. Skaistā dzimuma pārstāvēm ir aizliegts arī vadīt automobili.

BŪS JĀPIESTRĀDĀ PIE JŪSU ĀRIENES, DŽORDŽ!

Vēlēšanu gadā ir interesanti iedomāties, cik veiksmīgi būtu darbojies Džordžs Vašingtons, ja viņa prezidenta kampaņu vadītu tie paši vīri, kas vada vēlēšanu kampaņu tagad.

— Džordž, jūs esat ļoti populārs, tomēr jūs uzvara karā par neatkarību, nebūt nenozīmē, ka tiksiet ievēlēts par Savienoto Valstu pirmo prezidentu.

— Ko jūs tadā gadījumā iesakāt?

— Sākumam jums jātiek valā no saviem neglītājiem zobiem. Mēs pasūtīsim jums mirdzošus ziloņkaula zobus un, kad jūs smaidīsiet, ikviens jums pievērsīs uzmanību.

— Es nemaz netaisos smaidīt. Vai jūs mani kaut kad esat redzējuši smaidām?

man, pēc jūsu domām jādara, lai mani ievēlētu?

— Sākumā jums ir jāpārlicien cilvēki, ka jūs esat absolūts goda vīrs. Vienīgi kā to lai izdarā!

— Varbūt pateikt, ka es, ja mani ievēlēs par prezidentu, nekad nemelošu saviem tautiešiem?

— Ļoti labi, tikai tas ir jāpāsniedz kaut kā ar lielāku efektu.

— Es varu viņiem pastāstīt to, ko neesmu stāstījis nekad un nevienam. Reiz bērnībā man sagribējās ķiršu, un tad es paņēmu cirvi un nocirtu pirmo pagadijušo ķiršu koku, kas auga mūsu plantācijā. Diemžēl tas bija tēva mīļākais ķirsis. «Džordž, kas šito izdarīja? — viņš vajcāja zils aiz dusmām. Cirvis bija man rokā, liegties nebija no-

SALVADORĀ

Pasaule ir maza! Vēl nesen mēs tikāmies Afganistānas kalnos!

L. RAUVOEFS
(«Eurasien», Parīze)

— Labi, liksim zobus mierā. Mums ir vajadzīgs lozungs, kas savaldzinātu amerikāņu prātus visos štatos.

— Ko jūs teiktu par šādu lozungu: «Balsojiet par cilvēku, kas nekad nav tiecies uz Vašingtonu?»

— Džordž, bet jūs pats taču esat Vašingtons!

— Es domāju Vašingtonu Kolumbijas federālajā apgabalā.

— Nekādas Vašingtonas Kolumbijas federālajā apgabalā vēl nav. Šo pilsētu tā nosauks tikai pēc jūsu nāves. Ja jūs ievēlēs, jums būs jādzīvo Ņujorkā vai Filadelfijā.

— Nezinu, vai man gribēsies kļūt par prezidentu, ja es nevarēšu dzīvot Vašingtonā Kolumbijas federālajā apgabalā.

— Vai nav vienaļa, kur dzīvot? Galvenais ir panākt, lai jūs ievēl.

— Es nemaz neesmu pārliecināts, ka gribu kļūt par Savienoto Valstu pirmo prezidentu.

— Bet vai tad jūs nesaprotat, ka, kļuvis par pirmo prezidentu, jūs ieiesiet vēsturē kā valsts Tēvs? Ja jūs nekā nedarīsiet, lai jūs ievēl, par prezidentu ievēlēs Džonu Adamsu.

— Nu ko, viņš nav slikts zēns.

— Džordž, vai tiešām jūs gribat, lai Savienoto Valstu galvaspilsēta sauktos par Adamsu?

zimes. Un tad sencis kaut kāda viena draņķa koka dēļ mani tik tikko nenosita.

— Lieliski! Par to nekavējoties jāuzraksta preses biļetenā. Avizes to noris kā ogu. Vai jūs nevarētu pastāstīt vēl kaut ko, kas sekmētu vēlēšanu kampaņu?

— Reiz es aizsviedu pāri Rapannahokas upei sudraba dolāru.

— To labāk noklusēt, citādi nodokļu maksātājiem var rasties iespaids, ka jūs esat izšķērdīgs un sāksiet šķiest pa labi un pa kreisi viņu naudiņu... Paga, paga, neatteiksimies no šīs idejas! Kā būtu, ja mēs pateiktu, ka jūs pārsviedāt sudraba dolāru pāri Rapannahokai, bet pēc tam devāties peldus tam pakal? To var minēt kā pierādījumu tam, cik ļoti jūs esat norūpējies par mūsu valūtas stāvokli.

— Bet, džentlmeni, tie būtu meli!

— Paklausieties Džordž, katram ASV prezidentam, agrāk vai vēlāk nākas melot savai tautai. Ja jūs iedibināsiet absolūtā godīguma precedentu, pēc tam nevienš vairs nespēs vadīt mūsu valsti.

— Par to es nebiju padomājis. Okei, atļauju jums teikt, ka es pārpeldēju uz otru krastu un sameklēju to dolāru.

— Brīnišķīgi! Mēs izdarīsim tā, lai baumas par to iefiltrētos presē. Bet tagad, ko jūs domājat par saspīlēšuma atelābumu?

— Mana tēta dāļi kantorī nav iespējams gulēt!
— Piekasās!
— Nē, krāci!

«Pourquoil Pas?», Brisele

— Šoreiz būs saplēsusies ne pa jokam. Viņš dodas tieši uz staciju!

«Ici Paris», Parīze

«Eulenspiegel», Berlīne

— Tikai, lūdzu, pleskatiet, lai viņus nesajauc ar kādiem citiem četrīšiem!

«Punch», Londona

«Paris Match», Parīze

— Halo, vai policijai...

«Le Rire», Parīze

— Un lai būtu skaidrs: nekādu laužo kaulu komandu jūs man te neorganizēsiet!

«Dikobraz», Prāga

Redakcijas kolēģija: I. Palkovs (galv. redaktors), Pēteris Ēteris, Zanis Grīva, M. Līmane (atb. sekretāre), V. Mihailovs, H. Rukšāns, E. Rusmanis (galvenais māksl. redaktors). Tehniskā redaktore M. Kairiņa. LKP CK izdevniecība, 226081, Rīgā, Balasta dambī 3. Laikraksta «Cīņa» izdevums. Redakcijas adrese: 226081, Rīga-81, ab. k. 19. Preses namā, Balasta dambī 3. Telefoni: galvenā redaktores vietniekam — 463872, atbildīgajam sekretāram — 460331, vēstulei daļai — 469568. Nodots salikšanai 05.09.80. Parakstīts iespiešanai 22.09.80. JT 00074. Formāts 70×100/8. Ofseta tehnika. 2,58 uzsk. iespiedl., 3,71 izd. l. Melns 106 000 eks. Pasūt. Nr. 1174. Iespiests Latvijas KP CK izdevniecības tipogrāfijā. 226081. Rīgā Balasta dambī 3. Manuskriptus atkal neizsūtīt.

...ivija ar laiku būšot sava parauga
demokrātija, kas nelīdzināšoties nevienai
cītai liberālajai demokrātijai.

Laikrakstu ziņa.

77129
20. maijā

Jaunās demokrātijas iezvanīšana Bolīvijā